

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **I. M.** a jejího nezletilého syna **I. M.**, zast. JUDr. Evou Krausovou, advokátkou AK Hradec Králové, Ant. Dvořáka 1117, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2011, čj. OAM-1-884/VL-20-HA03-R2-2007, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 3. 2011 rozhodl žalovaný správní orgán o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) žalobkyni a jejímu nezletilému synovi.

Jménem obou pak žalobkyně podala žalobu, v níž uvádí, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré skutečnosti, které žalobkyně uváděla – porušení ust. § 2 a § 50

odst. 4 správního řádu, žalobci tak byli zkráceni na svých právech. Žalovaný se dle přesvědčení žalobkyně dostatečně nevypořádal s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2010, čj. 2 Azs 70/2009-68 (posléze rozhodoval Krajský soud v Ostravě) – bylo uloženo zabývat se otázkou případných důvodů § 14, § 14a) a § 14b) zákona o azylu, tyto náležitě zvážit, zejména pak otázku případného porušení mezinárodních závazků České republiky s ohledem na namítané porušení čl. 3 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S možností udělení azylu humanitárního se žalovaný vypořádal pouhým odkazem na ust. § 14 a konstatací, že oba žadatelé jsou zdraví, zdravotní stav je však pouze jedním z možných kritérií, nikoliv jediným možným důvodem hodným zvláštního zřetele, s nímž zákon počítá. Dle žalobkyně je důvodem hodným zvláštního zřetele především nízký věk nezletilého, jakož i reálná hrozba ohrožení jeho života, neboť v případě návratu do země původu se má stát terčem útoku kriminálních skupin, které již v minulosti vyhrožovaly žalobkyni jeho únosem. Pokud pak soud nedojde k závěru, že jsou naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 – 14 zákona o azylu, jsou zcela jistě splněny předpoklady pro udělení doplňkové ochrany, neboť žalobkyně má důvodné obavy z návratu a hrozby vážné újmy – nelidského zacházení, vážného ohrožení života a porušení mezinárodních závazků dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobci přitom nemohou z důvodu cit. nebezpečí využít ochrany státu, jehož jsou státními občany, a to i za situace, kdy původcem vážné újmy může být i soukromá osoba, pokud státní orgány nejsou schopny či ochotny zajistit odpovídající ochranu. V případě návratu do země původu mají žalobci odůvodněný strach z pronásledování soukromých osob – vyděračů, kteří před odjezdem žalobkyni několikrát kontaktovali a vyhrožovali jí únosem syna, to, že se neobracela na státní orgány jí nyní nemůže být dáváno k tíži za situace, kdy její blízký (též policista) jí sdělil, že policie jí pomoci nemůže a nepomůže. Svůj závěr opírá i o žalovaným citované dokumenty, výslovně uvádějící, že „případné vyřizování stížností na postup bezpečnostních složek je problematické a nepředvídatelné“. Žalobci tak měli odůvodněný strach z výhrůžek soukromých subjektů a neměli žádnou jistotu pomoci státních orgánů, které jsou mnohdy navíc v Ruské federaci samy do kriminálních činů zapleteny. O relevanci tvrzených skutečností a důvodů pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany přitom nepochybuje ani Nejvyšší správní soud (viz rozhodnutí ze dne 19. 3. 2010, sp. zn. 2 Azs 70/2009). Žalobkyně poukazuje i na čl. 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady č. 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005 – o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen procedurální směrnice), který stanoví povinnost zajistit získávání přesných a aktuálních informací z různých zdrojů – zde výslovně počítá např. s informacemi z Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky) – žalovaný v dané věci vycházel toliko ze zpráv MZV USA, MZV ČR, MV Velké Británie a databáze ČTK. Toto mohlo vést k porušení § 3 správního řádu, kdy rozhodnutí nemá oporu v podkladech, které by spolehlivě a bez důvodných pochybností osvědčovaly skutečný stav věci. Žalobkyně tak jménem obou žalobců navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Přípisem ze dne 16. 8. 2011 žalobkyně dala souhlas k projednání věci bez nařízení jednání a účtovala náhradu nákladů právního zastoupení.

Žalovaný správní orgán podal písemné vyjádření k žalobě dne 14. 7. 2011, uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a jejího doplnění, učiněného zástupkyní dne 17. 5. 2011, odkazuje na obsah správního spisu, zejména samotnou žádost o udělení mezinárodní ochrany a též oba protokoly o provedených pohovorech, jakož i rozsáhlé informace o zemi původu a následně i samotné rozhodnutí ve věci. Správní orgán je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu a své rozhodnutí proto považuje za zákonné a správné. Byl zjištěn skutečný stav věci, případ byl posuzován ve všech souvislostech a správní orgán se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla. Rovněž tak si opatřil potřebné podklady a objektivní informace. Z průběhu správního řízení správní orgán považuje za objasněné, že důvodem žádosti obou žadatelů o udělení mezinárodní ochrany byla snaha vyhnout se dalšímu možnému jednání neznámých osob v Rusku, které po žalobkyni požadovaly nezákonným způsobem finanční prostředky z důvodu vlastního obohacení a vyhrožovaly jí možným únosem syna. Správní orgán konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, na základě které by bylo možno učinit závěr, že by vyvíjela ve své vlasti činnost, směřující k uplatňování politických práv a svobod, sdělila, že měla problémy s vymahači výpalného, tyto problémy ve vlasti nijak neřešila, tudíž neprokázala a ničím nedoložila, že by se státní orgány na jejích potížích se soukromými osobami podílely, tolerovaly toto či jí a dítěti nemohly poskytnout přiměřenou ochranu. Z Ruska odjela v srpnu r. 2007, důvodem jejího odjezdu byla skutečnost, že od roku 2001 podnikala a v únoru 2006 po ní začaly kriminální struktury požadovat výpalné ve výši 5.000 rublů měsíčně. Protože tuto částku odmítla platit, neznámé osoby ji obtěžovaly a pohrožily únosem syna. Známý, který pracoval u policejního sboru, jí nemohl pomoci, v místě bydliště je vysoká kriminalita, odjela proto se synem z Ruska, návratu do vlasti se obává, proto požádala jménem obou o udělení mezinárodní ochrany. Do ČR přicestovala v polovině srpna 2007, prokázala se cestovním pasem, vízem na základě pozvání. Pobyt zde si žádným způsobem neupravila, pracovníky zprostředkovatelské firmy jí bylo sděleno, že kvůli vízu by se musela vrátit do Ruska. O možnosti žádat o mezinárodní ochranu se dozvěděla od známého. Důvodem její žádosti je žít zde společně se synem v souladu se zákonem. Se státními orgány své vlasti neměla žádné problémy, pokud by se musela vrátit, musela by zaplatit vyděračům a najít si jiné zaměstnání. Nabyla dojmu, že po návratu by se nemohla usídlit v jiných místech, skupina vyděračů je součástí větší organizace, která by ji v důsledku dluhu vyhledala a potrestala, z toho důvodu se obávala i možného únosu syna. Snaží se tak vyhnout se dalšímu možnému jednání neznámých osob v Rusku, tyto na ní požadovali nezákonným způsobem placení finančních prostředků za možnost podnikání. Obává se i toho, že kdyby v budoucnu podnikal i její syn, měl by obdobné problémy, chtěla by zde žít legálně. Dne 4. 12. 2007 bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla žádost žalobkyně zamítnuta jako zjevně nedůvodná, a to dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu jako nedůvodnou dne 29. 6. 2009 a o kasační stížnosti žalobkyně pak rozhodl Nejvyšší správní soud dne 19. 3. 2010 pod sp. zn. 2 Azs 70/2009 tak, že rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil k novému řízení s tím, že je v dané věci potřebné zkoumat podmínky pro případné udělení azylu či doplňkové ochrany. Obdobně pak věc rozsoudil i Krajský soud

v Ostravě. Dále žalovaný uvádí, že žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že důvodem jejího odjezdu ze země původu byla obava z možného jednání neznámých osob, na žádné kompetentní orgány se však neobracela, své potíže neoznámila, tyto se nemohly o jejích problémech tudíž ani dozvědět. Soukromý známý – policista – jí pomoci nedovedl, tuto její aktivitu však nelze považovat za oficiální podání žádosti o pomoc k příslušným orgánům. Vzhledem k její nečinnosti a zároveň možnosti obhájit svá práva před svévolí kriminálních struktur nedospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně využila všech prostředků, které jsou dostupné a které právní řád země poskytuje k případnému prošetření protizákonného jednání vyděračů a vzhledem k tomu, že nebylo využito mechanismů možné sankce protizákonného postupu neznámých vyděračů, nemůže správní orgán dospět k závěru, že by státní orgány cílené chování takových osob podporovaly či tolerovaly. Důvody odjezdu žalobkyně a jejího syna ze země původu nelze kvalifikovat jako pronásledování či perzekuci, kterou by bylo možno podřadit pod ustanovení zákona o azylu, obě správní řízení vedla k závěru, že žalobkyni vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany snaha legálně zůstat v České republice a žádost byla podána až po několikaměsíčním pobytu zde, ačkoliv v jejím dřívějším podání žalobkyni nic nebránilo. Žadatelka a její nezletilý syn nesplňují ani podmínky doplňkové ochrany, ani podmínky udělení ochrany humanitárního charakteru. Námitky žaloby považuje žalovaný za neopodstatněné, žalobkyně sama žádné návrhy na doplnění dokazování nevznesla, obstarané informace nijak nezpochybnila. Jedná se o aktuální informace o zemi původu, podrobně citované v rozhodnutí a založené ve spise. Námitku možného pronásledování žalobců po případném návratu do Ruska považuje správní orgán za nepodloženou domněnku, zpochybňování role státních orgánů, které jim nejsou schopny poskytnout dostatečnou ochranu, nemá reálný základ a opodstatnění. Žalobci nebyli zkráceni na svých hmotných či procesních právech, žalovaný se nedopustil žádné nezákonnosti a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 11. 2007, uvedla, že je státní občankou Ruska, svobodná, současně s ní žádá i nezletilý syn M., nar. „x“. V Rusku žije její matka, ona pobývala ve městě A. do srpna 2007, od té doby žije v ČR. V České republice předtím pobývala 4 měsíce v letech 2001 – 2002 a tři měsíce v r. 2003. Je pravoslavného vyznání, od r. 2005 byla členkou organizace NPCOG Sotvarenie. Má středoškolské vzdělání, pracovala 3 roky jako manažerka a 5 let podniká. V Rusku má nárok na dětské přídatky. Od r. 2001 tam podnikala, prodávala textil na různých prodejních místech. V únoru 2006 se na ni obrátili neznámí lidé, ví, že to byly kriminální struktury a chtěli, aby platila 5.000 rublů měsíčně, ona toto odmítla, s tím, že nevydělá tolik, aby mohla platit takovou sumu. Oni ji však až do jejího odjezdu obtěžovali, vyhrožovali, že pokud nebude platit, přijde jednoho dne za synem do školy, ale nenajde ho tam. Obrátila se na známého policistu, ten jí řekl, že pomoci nemůže. V A., odkud žalobkyně pochází, je vysoká kriminalita, lidé se navzájem zabíjejí, dostala strach a odjela i se synem z Ruska. Cestovali přes Bělorusko a Polsko vlakem. O mezinárodní ochranu žádá proto, aby mohla zůstat v České republice, návratu do Ruska se obává, přišla až nyní, neboť dříve o této možnosti

nevěděla. Ze stejných důvodů, které uvedla, žádá o ochranu i pro svého syna. ČR je pro ni cílový stát, chce se naučit řeč, studovat a žít zde. V případě návratu se obává lidí, kteří ji vydírali a vyhrožovali jí.

V průběhu pohovoru, který byl s žadatelkou proveden dne 3. 12. 2007 uvedla, že měla pro cestu do ČR turistické vízum na 90 dnů, z Ruska odjela, protože ji zločinecká skupina lidí žádala o peníze, vydírali takto podnikatele. Měla stánek v obchodním centru, kde ji oslovili a žádali peníze, ona toto odmítla, bála se o život svůj i syna. Jednalo se o tři muže, řekli, že jsou hlídači obchodního centra, ostatní podnikatelé jim též platili. Chodili každý měsíc, s tím, že musí zaplatit všechno. Manžel přítelkyně – policista – jí sdělil, že s tím nic nenadělá, ona se bála, že jí něco zlého udělají. Jistě by se dozvěděli, kdyby šla na policii, hodně podnikatelů se bálo o rodiny a přestěhovali je do ČR. Vyděrači jí sdělili, že dluží 30 tisíc a pokud nezaplatí, budou chtít i úroky. Na dotaz správního orgánu, že pokud ji opravdu vyděrači vydírali rok a půl, činila by částka více uvedla, že neví, částku jí nikdy celkově neuvedli, asi se spletla. Chtěla jet k babičce do Krasnodarska, je to ale zapadlá oblast a jinde by bylo těžké začít podnikat. Podnikání je lepší než být zaměstnán, o přestěhování neuvažovala. Matka jí dala peníze na cestu, 30. 7. 2007 odjela do Sankt-Peterburgu a poté do ČR. Známý Rus, který žije v ČR, jí poslal pozvání, chtěla svůj pobyt zlegalizovat, ale jedna firma jí řekla, že by musela v Rusku vyřídít nové vízum. Žádat o mezinárodní ochranu jí poradil známý, učinila tak, neboť zde chce žít legálně. Se státními orgány ve vlasti žádné problémy neměla. Pokud by se musela vrátit, musela by zaplatit vymahačům peníze, musela by pracovat, pokud by se musela vrátit, odjela by do města Krasnodar. Téhož dne byla žalobkyně seznámena s tím, že žalovaný shromáždil k posouzení jejich situace podkladovou zprávu MZV USA ze dne 6. 3. 2007, Informaci MZV ČR ze dne 1. 4. 2003 a 23. 8. 2006 a Zprávu Norského výboru pro uprchlíky –Ruská federace, aktuální verze, žalobkyně sdělila, že se s těmito podklady nechce seznámit.

Žalovaný poté vydal dne 4. 12. 2007 rozhodnutí čj. OAM-1-884/VL-20-11-2007, kterým zamítl žádost žalobkyně a jejího nezletilého dítěte jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu v platném znění. O podané žalobě proti tomuto rozhodnutí rozhodl Krajský soud v Ostravě dne 29. května 2009 pod sp. zn. 61 Az 117/2007-21 zamítnutím žaloby, o podané kasační stížnosti proti tomuto rozsudku pak Nejvyšší správní soud rozhodl dne 19. 3. 2010 pod sp. zn. 2 Azs 70/2009-68 tak, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. NSS prakticky zavázal soud prvního stupně, aby věnoval pozornost námitce žalobkyně (stěžovatelky) v tom smyslu, že jí bylo v zemi původu vyhrožováno únosem syna a nyní tvrdí obavy z téhož důvodu z případného návratu. Krajský soud z uvedeného důvodu zrušil svým rozhodnutím ze dne 29. 6. 2010 žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a zavázal jej k dořešení otázky, zda na uvedený případ lze vztáhnout obavu v tom směru, že státem nestíhaný únos dítěte by beze sporu byl v rozporu s mezinárodními závazky (čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech).

Ze správního spisu je dále patrné, že s žalobkyní byl proveden dne 17. 1. 2011 nový pohovor, v jehož průběhu sdělila, že v Rusku se nic nezmění ani za 50 či 100 let, zločinecká uskupení tam jsou, když má někdo velké peníze a kamarádi s nimi, má i moc. Všichni ostatní lidé jsou nic. Opakovala, že od r. 2000 podnikala, měla malý byznys, v r. 2006 se rozhodla změnit místo a pronajala si místo v obchodním centru, asi 5 m². Tam za ní přišli po čase takoví dva sportovci a řekli, že aby tam mohla podnikat, musí jim zaplatit 5000 rublů. Ostatní prodavačky řekly, že platí také. Jedna kamarádka, provdaná za policistu jí sdělila, že si jdou na ruku, nemůže dělat nic. Strach se objevil, když jí posléze řekl, že může přijít do školky a nenajde tam syna. Ona je samoživitelka, nemohla si dovolit platit pronájem a ještě tyto platby. Vydírající osoby neznala, poprvé přišli ti dva, znovu v dubnu a poté již chodili nějací 17letí kluci každý měsíc. Žádali, aby každý měsíc zaplatila 5000 rublů. Měla tak mít ochranu před dalšími kriminálními živly, prodavačka z vedlejšího stánku ji upozornila, že to není legrace. Bránit se nepokoušela, bála se. Pouze se neoficiálně poradila s mužem té kolegyně. Ten řekl, že je na ní, jak se rozhodne. Když studovala VŠ, byla tam jen tři roky, byl tam jeden, který také nedokončil školu, odešel do těch kriminálních struktur, myslel, že si tam více vydělá a nakonec ho zavraždili za únos 12letého děvčátka. Policista jí sdělil, že to není žádná legrace, že ve svodkách jsou případy úmrtí lidí, kteří se snažili s těmito živly bojovat. Bála se, nechce se vracet, i její syn by třeba mohl mít myšlenky jednou na podobné zapojení, Jelcin říkal, že v jejich městě je kriminalita veliká. Matka svůj byt pronajímá a raději se odstěhovala 80 km dále k tetě. Ona sama přemýšlela, že by se přestěhovala do domku po babičce, ale je to muslimská oblast a nebyla si jista, že by se tam uchytila. Vyděrači jí sdělili, že dluží peníze i s úroky, je to jejich byznys, oni se tím živí. Bylo to 90 000 a úroky, to jí neřekli, kolik úroky činí. Nikdy nezaplatila a nic se jí nestalo. Tvrdila, že by ráda zaplatila, ale že nemá peníze. Matka se přestěhovala, aby její dluh nepřišli vymáhat na ní. Známí se jí ujali a zde jí pomohli, v ČR žádné problémy neměla. Bylo jí řečeno, že by jí mohlo být prodlouženo vízum až na 18 měsíců, ale musela by poslat dítě zpět a poté na základě dlouhodobého víza za účelem sloučení rodiny jej zase přivést zpět, ale to odmítla. Známí jí pak informovali o možnosti azylu. Po příjezdu pobývala v Praze, měla nějaké peníze. Má malý podkrovní byteček u paní, které pomáhá uklízet Večerku, ale ta se bojí ji přihlásit, byla nahlášena i u své kamarádky, která se tu provdala. Otec dítěte je v Rusku, nemají s ním kontakt, nebyla provdána. V kontaktu je přes internet s matkou 2 – 3 x do měsíce. Pokud by zde nedostala azyl, obrátila by se na sestřenici, která žije již 17 let ve Španělsku, do Ruska se vrátit nechce, jistě by ji vyděrači našli, i kdyby někam přesídlila. Nevěděla o žádné možnosti, kam se obrátit. V dne pohovoru byla žalobkyně seznámena s tím, že správní orgán shromáždil další podklady za účelem posouzení její situace a jejího nezletilého syna v zemi původu, jedná se o následující materiály : Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2009, ze dne 11. 3. 2010, Informace MZV ze dne 12. 10. 2010 a 13. 8. 2008, Informace MV Velké Británie, Ruská federace, ze dne 17. 11. 2008 a 11. 11. 2010, Databáze ČTK – Ruská federace-aktuální verze. Žadatelka se s podklady částečně seznámila, neměla žádné připomínky.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že

namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud se v dané věci velmi podrobně seznámil se správním spisem, vedeným žalovaným ve věci žalobkyně a jejího nezletilého syna. Konstatoval, viz výše, že poté, co došlo ku zrušení původního rozhodnutí ve věci, které případ řešilo zamítnutím žádosti jako zjevně nedůvodné, došlo k dalšímu pohovoru s žalobkyní, správní orgán zabezpečil další aktuální podklady a znovu ve věci rozhodl, a to tak, že se podrobně zabýval podmínkami případného naplnění jednotlivých ustanovení zákona o azylu v rozmezí §§ 12 – 14 b). Soud toliko na okraj zmiňuje, že musí přisvědčit správnímu orgánu v tom smyslu, že nebyly zjištěny ani naplněny podmínky pro aplikaci ust. § 12 zákona o azylu, a to nejen pod písm. a), ale ani pod písm. b), neboť je z výše uvedených skutečností zcela patrné, že žádnou politickou aktivitu žalobkyně v zemi původu nevyvíjela a ani žádnou netvrdila, konečně, v tomto směru jasně prohlásila, že se státními orgány své země původu neměla nikdy jakékoliv problémy. Netvrdila ani žádné obavy, které by mohla mít z azylově relevantních důvodů, upravených pod písm. b) tohoto ustanovení, jak uvedeno výše. Námitky žalobkyně v doplnění žaloby směřovaly do ust. §§ 14 – 14b) zákona o azylu. K námitce proti nedostatečnému hodnocení podmínek ust. § 14, tedy azylu, který je možné udělit z důvodů humanitárního charakteru soud pouze připomíná, že tento institut je plně v úvaze správního orgánu, neboť i dosavadní judikatura se nese v duchu citace možného hodnocení vysokého věku, nedobrého a závažného zdravotního stavu žadatele, apod., vždy však plně v rozsahu možného uvážení správního orgánu, když soud pouze sleduje a zkoumá, zda k takovému uvážení shromáždil žalovaný dostatečné podklady. V daném případě je soud přesvědčen, že správní orgán shromáždil zcela dostatečné podklady pro to, aby o podmínkách případného naplnění humanitárních důvodů rozhodl.

V dalším pak soud uvádí, že nemůže považovat za pravdivé žalobní tvrzení žalobkyně, že Nejvyšší správní soud nepochyboval o relevantnosti žalobkyní tvrzených skutečností a důvodů pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany, neboť Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 19. 3. 2010 toliko poukázal na skutečnost, že krajský soud se ve svém rozhodnutí nezabýval konkrétním důvodem pro tvrzené případné udělení doplňkové ochrany, který dle mínění žadatelky nebyl dostatečně správním orgánem zhodnocen. Toto pochybení však bylo napraveno v novém řízení, když Krajský soud v Ostravě dle právního názoru NSS rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný pak v novém řízení shromáždil aktuální podklady o situaci v zemi původu, a v novém rozhodnutí řádně a seriózně reagoval na námitky žalobkyně a zhodnotil její i synovu situaci dle ustanovení §§ 12 – 14b) zákona o azylu. V další námitce pak žalobkyně

uvádí, že v jejím případě jsou zcela jistě splněny podmínky ust. § 14a) zákona o azylu, neboť v jejích případě bylo zjištěno, že existují důvodné obavy pro případ návratu do země původu, spočívající v hrozbě skutečného nebezpečí vážné újmy a nemohou, resp. nejsou ochotni z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož jsou státními občany. To žalobkyně odvozuje od skutečnosti, že ji před odjezdem několikrát kontaktovaly cizí osoby, vyhrožovaly jí i únosem syna a to, že se neobracela na státní orgány jí nemůže být dáváno k tíží, když jí známý policista sám řekl, že jí to nepomůže a za problematické označují takové stížnosti i podklady, které měl správní orgán k dispozici. Soud se však s tvrzením žalobkyně, které je obsahem předchozích vět, nemohl ztotožnit. Naopak, odkazuje zcela na odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, jak je uvedeno na str. 6 – 8. Zde mj. cituje správní orgán kdo je míněn v azylově relevantním smyslu původcem vážné újmy tak, jak zákon o azylu uvádí v ust. § 14a) a tedy uvádí, že se jím rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát, může jím být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace ovládající stát nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Takové skutečnosti však žalobkyně svým tvrzením, že platí to, co jí sdělil známý policista a proto vůbec žádnou pomoc státních orgánů, potažmo v daném případě zejména policie, nehledala, nemůže vydávat za platný důkaz toho, že státní orgány skutečně nejsou vůbec schopny za takto vzniklé situace zabezpečit pořádek a zákonný stav věci. Je to pouze ničím nepodložené tvrzení, které může ale nemusí být pravdivé a ani tak ničeho nedokazuje. Žalobkyně se s tímto spokojila a místo hledání práva vycestovala ze země původu. Takové konání však nemůže naplnit výše cit. a danou podmínku a samo o sobě stanovit, že státní orgány Ruska nejsou schopny občana v takové situaci podpořit. Soud je přesvědčen, že podkladové materiály, které využil v dané věci správní orgán, jsou zcela objektivního charakteru a dostatečné. Nejen z nich, ale i obecně je známo, že míra korupce je v zemi původu žalobkyně na problematické úrovni, nicméně toto ještě samo o sobě nemůže znamenat, že za takové situace žalobkyně s nezletilým synem naplňují bez dalšího cit. ustanovení zákona o azylu. Správní orgán vcelku seriózně v napadeném rozhodnutí uvádí, že v zemi je poměrně široká možnost využití právních prostředků k bránění svého práva, je možné, že by žalobkyně mohla mít pro případný daný podnět určité problémy, ovšem nelze přehlédnout, že takové podobné problémy by za dané situace mohla mít i v zemích, které jsou obecně pokládány za demokratické. Žalobkyně zcela jistě měla možnost přesídlení v rámci Ruské federace, měla možnost obrátit se se stížností na jednání neznámých osob na orgány, které žalovaný uvádí na str. 6 a 7 rozhodnutí, nic takového však neučinila. Mohla samozřejmě přijmout i jiné zaměstnání, neboť skutečnost, že v obchodním středisku panovaly podobné praktiky ještě nemůže být azylově relevantním důvodem pro žádost o mezinárodní ochranu v jiném státě. Konečně pak soud uvádí, že na str. 7 napadeného rozhodnutí se správní orgán zabýval žalobní a stížnostní námitkou případného porušení čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle přesvědčení soudu prakticky vyčerpávajícím způsobem. V dané věci soud plně odkazuje na již judikovanou situaci, zcela obdobného charakteru, kterou řešil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003 pod sp. zn. 4 Azs 5/2003, kde výslovně uvedl, že žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami

(mafií) v domovském státě, spočívající ve vydírání žadatelky a ve výhrůžkách žadatelce a její dceři pro žadatelčiny podnikatelské aktivity, je zřejmě bezdůvodná. Důvodem pro udělení azylu mohou být pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žadatelka skutečně domáhala poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování (tehdy ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu v platném znění).

Zcela naposledy pak soud podotýká, že ve výpovědích žalobkyně existují určité nevěrohodné okolnosti, např. výše sumy, která na ní měla být požadována, neboť nejdříve vypověděla, že se jednalo o 30 000, v rámci druhé výpovědi však pak již 90 000 rublů s úroky, vypověděla, že policista jí sdělil, že by nemusela najít syna ve školce, ať se zařídí, jak myslí, že věc je vcelku nebezpečná, později uvedla, že jí toto sdělili vymahači. Nepříliš věrohodně pak působí i její výpověď o tom, že nevěděla, že by zde mohla žádat o azyl, o toto požádala, až když jí skončila platnost víza.

Vzhledem ku všem skutečnostem, výše uvedeným, dospěl soud po přezkoumání věci k závěru, že správnímu orgánu po doplnění řízení a novém rozhodnutí ve věci nelze vytknout žádnou vadu řízení, žalobkyně byla řádně seznámena se všemi podklady, neměla k nim žádné výtky, ani návrhy na doplnění, správní orgán se nedopustil ani žádné nezákonnosti a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem o azylu a jeho jednotlivými ustanoveními, rozhodnutí je řádně odůvodněno. Soud proto zamítl žalobu jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Protože o odměně soudem ustanovené advokátky soud rozhodl samostatným usnesením, nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení, neboť ve věci úspěšná žalovaná náhradu nákladů řízení nežádala (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 23. ledna 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně